

Arrest

nr. 76 914 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat F. LANDUYT, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die thans verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 14 november 2000 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard met de Afghaanse nationaliteit. Op 29 juli 2002 verklaarde hij zich vluchteling met de Afghaanse nationaliteit. Een derde asielaanvraag werd ingediend op 8 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 november 2011.

1.3. Op 13 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 16 november 2000 vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. U verklaarde Afghaan te zijn afkomstig uit de provincie Paktia. U beweerde lid te zijn geweest van de Khalq partij waardoor u problemen kreeg met de Taliban en u genoodzaakt was Afghanistan te verlaten. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard. Op 13 december 2000 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in dringend beroep een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, daar er geen geloof gehecht kon worden aan uw identiteit en asielrelaas. In beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd op 9 oktober 2003 in het arrest met nummer 124023 afstand van geding vastgesteld.

Op 29 juli 2002 diende u een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische instanties. In het kader van uw tweede asielaanvraag volhardde u in het asielrelaas en de asielmotieven die eerder als ongegrond werden beschouwd. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Op 8 augustus 2011 verklaarde u zich voor de derde maal vluchteling ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Heden beweert u M(...) A(...) S(...) te heten en de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 25 maart 1970 in Dak Ismaelkhel dat gelegen is in het district Nowshera van de provincie Khyber Pachtunkwa. U was hier steeds woonachtig tot het moment van uw vertrek naar Europa in november 2000. U verliet Pakistan in 2000 samen met enkele vrienden vanwege de algemene onveiligheid. Bij een eventuele terugkeer naar Pakistan vreest u te zullen worden gekidnapt omdat u lange tijd in Europa vertoefde en iets gelijkaardig gebeurde met een vriend van u.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een Pakistaans paspoort voor dat u werd uitgereikt op de Pakistaanse ambassade te Brussel op 19 juli 2001 en dat kwam te vervallen op 18 januari 2002. Een Pakistaans paspoort dat u op 9 februari 2010 door de Pakistaanse autoriteiten werd uitgereikt en opgestuurd naar België. Een Pakistaanse identiteitskaart dat u werd uitgereikt op 2 augustus 2007. Een print-out over de Navo-luchtaanval in Pakistan van 26 november 2011, een verzoekschrift met een beschrijving van de politieke situatie in Pakistan en een schriftelijk bewijs van uw medische behandeling daterend van 1 oktober 2004.

B. Motivering

U slaagde er echter niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de bevoegde asielinstanties in het verleden intentioneel hebt willen misleiden door valse verklaringen af te leggen over uw nationaliteit (u beweerde immers Afghaan te zijn), herkomst en leefomstandigheden. Gedurende meerdere jaren hield u uw ware identiteit verborgen en ook na verschillende confrontaties aangaande uw bedrieglijke verklaringen tijdens de verschillende asielaanvragen liet u na klaarheid te scheppen over uw identiteit.

Heden verklaart u de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en u vreest bij een eventuele terugkeer naar Pakistan te zullen worden gekidnapt vanwege uw langdurig verblijf in Europa.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er in het verleden niet voor terugdeinsde valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit, herkomst en asielrelaas. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in hoge mate en doet vragen rijzen over de ernst van uw huidige verklaringen dienaangaande. Indien u daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een ernstige vrees zou moeten hebben, kan verwacht worden dat u bij aanvang van uw asielprocedure hierover reeds klaarheid had gebracht en u zich niet diende te verschuilen achter leugenachtige verklaringen. Uw bewering dat u de waarheid niet vertelde omdat u door anderen was opgedragen dat niet te doen, is allerminst een afdoende excuus en ondermijnt de ernst van uw vrees.

Wat er ook van zij, op basis van uw verklaringen hebt u het niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Pakistan gekidnapt zou worden. U baseert zich hiervoor op de kidnapping van een vriend van u, genaamd A(...), toen die tijdelijk terugkeerde naar Pakistan. Over die kidnapping diende u zich echter erg op de vlakte te houden. U beweerde van een andere vriend in België over de kidnapping te hebben gehoord (CGVS, p. 5). Hoe die vriend hiervan op de hoogte kwam, is echter een raadsel. U beweerde immers dat A(...) vermist was en er van hem geen nieuws was (CGVS, p. 4). Uw blote verklaring dat uw vriend met A(...) samenwoonde en met hem contact had, maakt die kidnapping niet per definitie aannemelijk. U beweerde verder dat er losgeld zou geëist zijn door de kidnappers. Als het CGVS echter vroeg hoe uw vriend van dit losgeld op de hoogte was, stelde u laconiek dat u hem hierover niets hebt gevraagd (CGVS, p. 5). Evenmin wist u te bevestigen of de kidnappers al dan niet van de Taliban waren. Aangezien uw vrees om gekidnapt

te worden gebaseerd is op de door u voorgehouden kidnapping van A(...), mag verwacht worden dat u hierover concretere en meer doorleefde verklaringen kunt afleggen.

Wat er ook van zij, zelfs indien de kidnapping van A(...) zou bevestigd worden, quod non, dan nog is dit geen voldoende indicatie voor uw bewering dat deze kidnapping een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd zou teweegbrengen. Uw vrees betreft aldus een hypothese die u niet met verklaringen wist te staven.

Op basis van bovengenoemde vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u in het geval van terugkeer naar Pakistan een gegronde vrees voor vervolging, in casu: een kidnapping, dient te vrezen. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u twee paspoorten en een identiteitskaart voor. Deze documenten vormen een indicatie aangaande uw identiteit maar hebben verder geen betrekking op uw asielrelaas en kunnen bovengenoemde appreciatie dan ook niet wijzigen. U legde verder een print-out van een artikel voor over een Navo-aanval in Pakistan, en een verzoekschrift waarin de algemene veiligheidssituatie wordt beschreven. Dergelijke documenten handelen over de algemene situatie in Pakistan die het CGVS steeds in acht neemt bij elke beslissing betreffende personen afkomstig uit Pakistan. Ook de bevestiging van medische behandeling heeft geen betrekking op uw asielrelaas.

U brengt aldus geen persoonlijke asielmotieven aan waaruit een gegronde vrees op vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade blijkt.

Wat betreft uw reëel risico op ernstige schade ten gevolge willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootssteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, en het beginsel van behoorlijk bestuur, geeft verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de formele motivering, toe dat hij inderdaad een valse verklaring heeft afgelegd over zijn nationaliteit en herhaalt hij de thans voorgehouden asielmotieven.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij de bevoegde asielinstanties in het verleden intentioneel heeft willen misleiden door valse verklaringen af te leggen over zijn nationaliteit, herkomst en leefomstandigheden, (ii) hij meerdere jaren zijn ware identiteit verborgen hield, (iii) opgemerkt dient te worden dat hij in het verleden er niet voor terugdeinsde valse verklaringen af te leggen wat zijn algemene geloofwaardigheid in hoge mate aantast, (iv) wat er ook van zij, hij op basis van zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Pakistan gekidnapt zou worden, zoals omstandig wordt toegelicht, (v) zelfs indien de kidnapping van A. zou bevestigd worden, quod non, dit geen voldoende indicatie is voor zijn bewering dat deze kidnapping een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd zou teweegbrengen, en (vi) wat betreft een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld opgemerkt dient te worden dat zijn thuisregio getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten maar dit conflict zeer regionaal is, zoals blijkt informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

2.3. De Raad wijst erop dat het niet volstaat een theoretische uiteenzetting te geven of te poneren dat aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen niet voldaan is door de bestreden beslissing. Immers uit de lezing van het verzoekschrift, en daargelaten de vaststelling dat de raadsman blijft verwijzen naar "artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de

RAAD VAN STATE" om de vernietiging te vragen van de bestreden beslissing en zich voor "het regime van pro deo" baseert op het "K.B. van 9 juli 2000", bevestigt verzoeker dat hij een valse verklaring had afgelegd en beperkt hij zich tot een summiere herhaling van zijn thans beweerde vluchtmotief, met name een gevreesde kidnapping. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift vindt dat hij een plausibel excuus heeft voor de vaststelling dat hij de waarheid niet vertelde, namelijk omdat hij door anderen was opgedragen dit niet te doen, gaat hij eraan voorbij dat hij valse verklaringen aflegde over zijn nationaliteit, identiteit, herkomst en vluchtmotief en dit sinds 16 november 2000. Dat hij door anderen was opgedragen dit te doen is een blote bewering die niet wordt aangenomen vermits de asielzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt bij de asielinstanties.

Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn herhaling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aanvankelijk niet verder komt dan de verklaring dat hij legaal wil zijn, dat hij hartpatiënt is en suikerziekte heeft (gehoor, p. 2). Nadat hem erop gewezen wordt dat het gehoor een asielaanvraag betreft wijst verzoeker op de algemene instabiele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Tot slot wijst verzoeker zeer algemeen op het feit dat "*de mensen die van europa naar pakistan gaan, (...) gekidnapt (worden), er (...) losgeld (wordt) geëist*" en vertelt hij het relaas van zijn vriend A. die zou zijn gekidnapt, zonder dat hij dit behoorlijk en op een geloofwaardige manier kan toelichten. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin. Verzoeker slaagt er immers niet in aan te tonen dat zijn subjectieve vrees, objectief gezien, gerechtvaardigd zijn.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingen in aanmerking worden genomen.

2.5. De motivering in de bestreden beslissing die betrekking heeft op de subsidiaire bescherming wordt door verzoeker niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS